

רותי סמרטוטי והפיות

כל הבובות שכבו כבר במיטותיהן והבית היה שקט.

מידי פעם פידו זקף אוזן אחת, כי חוש הכלבי שלו אמר שהלילה יקרה דבר מה.

בסוף הוא פתח את שתי עיניו, יצא מהסל ותוך נעור גופו הלך לאורך חדר הבובות אל המיטה של רותי סמרטוטי. הוא שם את אפו הקר על צווארה של רותי סמרטוטי.

"אהה, זה אתה פידו"

אמרה רותי סמרטוטי

"אני חשבתי כבר

שחייל הבדיל שם

חתיכת קרח על

צווארי!"

"אני לא מצליח

להירדם" אמר פידו

לרותי סמרטוטי "אני

מרגיש שמשהו עומד

לקרות."

"אכלת יותר מדי עצמות, פידו, והן לא נותנות לך לישון" ענתה רותי סמרטוטי.

"לא, זה לא זה, לא קיבלתי עצמות מאז

שהאנשים אכלו צלי בשבת. זה לא זה, רותי

סמרטוטי. תקשיבי רק."

רותי סמרטוטי הקשיבה.

נשמע מלמול כאילו מישהו שר איפשהו רחוק.

"מה זה?" שאל פידו.

"ששש..", "הזהירה אותו רותי סמרטוטי "זו

מוסיקה".

זאת באמת הייתה מוסיקה, מוסיקה היפה

ביותר שרותי סמרטוטי שמעה אי-פעם.

הצליל גבר אך נדמה היה עדיין שהוא בא

מרחוק.

רותי סמרטוטי ופידו יכלו לשמוע בבירור כאילו

מאות קולות שרו במקהלה.

"אנא, על תיילל" אמרה רותי סמרטוטי לפידו, כשהיא מחבקת אותו. פידו נהג "לשיר" כששמע מוסיקה.

אך הפעם פידו לא שר. הוא היה מלא התפלאות. נדמה היה שיקרה משהו מופלא. רותי סמרטוטי התיישבה ישר במיטה. החדר הוצף באור מוזר, יפה מאוד, והמוסיקה

נשמעה דרך חלון של חדר הבבות.

רותי סמרטוטי קפצה מהמיטה ורצה לאורך הרצפה עם כלי המיטה נסחפים אחריה. פידו הלך מיד אחריה וביחד הציצו מהחלון על גן

הפרחים.

שם בין הפרחים ראו מאות דמויות קטנטנות, אחדות מנגנות על חלילי סוף או קרנות פרחים, בזמן שאחרות שרו. זו הייתה המוסיקה המוזרה שרותי סמרטוטי ופידו שמעו אי-פעם.

"אלה פיות" קראה רותי סמרטוטי "רוץ מהר לסל שלך, פידו! הן באות הנה" ורותי סמרטוטי רצה חזרה למיטתה עם כלי המיטה אחריה.

פידו קפץ בשלוש קפיצות לסל שלו ושכב שם, מעמיד פני ישן, אך עין שחורה אחת הציצה דרך הסדק בסל.

רותי סמרטוטי נכנסה למיטה וכיסתה את עצמה בשמיכה עד הסנטר, אבל שכבה כך שעיני הכפתורים שלה יכלו לראות את החלון. דמויות פיות זוהרות כמו כסף נכנסו לחדר הבבות תוך שירה. הן נשאו חבילה קטנה. אור יפה זהר מהחבילה ולפידו ורותי סמרטוטי הוא נראה כמו ירח ושמש זוהרים בערבוביה. זה היה אור רך, בדיוק כפי שאפשר היה

לפני שרותי סמרטוטי יכלה לענות צילה
נכנסה בריצה לחדר הבובות, אספה את כל
הבובות בזרועותיה ורצה איתן דרך

הפרוזדור, כשפידו רץ ונובח לידה.
"שקט, פידו" אמרה צילה "זה ישן ואתה יכול
לעורר אותו!"
אמא עזרה לצילה לסדר את הבובות במעגל
סביב למיטה כך שהן יכלו לראות מה היה
בחבילה. אחר כך הרימה בזהירות את

לצפות שילווה את קבוצת הפיות.
כאשר רותי סמרטוטי הביטה, לב סוכרייה
שלה דפק חזק במילוי צמר גפן שלה, כי היא
ראתה רגל ורודה קטנה מציצה מחבילת
האור.
קבוצת הפיות עברה את חדר הבובות ויצאה
דרך הדלת עם החבילה שלהם ופידו ורותי
סמרטוטי הקשיבו למוסיקה המתרחקת. אחרי
כמה זמן הפיות חזרו, הפעם ללא חבילה.
רותי סמרטוטי ופידו ניגשו שוב לחלון וראו את
הפיות מרקדות בין הפרחים.
האור מהחבילה תלוי היה עדיין בחדר והורגש
גם ריח בושם נפלא.
כשפסקה המוסיקה והפיות נעלמו, רותי
סמרטוטי ופידו נכנסו למיטה של רותי
סמרטוטי כדי לחשוב על כל זה.
כשהשמש הציצה מעל הגן ולתוך חדר
הבובות, והבובות האחרות התעוררו, רותי
סמרטוטי ופידו עדיין היו נבוכים.
"מה קרה, רותי סמרטוטי?" שאלו חייל הבדיל
ודוד קלאם ביחד.

השמיכה והבובות ראו יד קטנה וורודה כמו אלמוג, פנים קטנים עם אף ורוד קטן וראש קרח כמו זה של הבובה הצרפתייה כששערה נפל.

וי! איך הבובות קשקשו ביניהן כשהיו שוב בחדר הבובות!

"זה תינוק, אח של צילה" אמר דוד קלאם.
"חבילה נהדרת של אהבה ואור השמש לכל אחד שבבית." אמרה רותי סמרטוטי, כשהיא ניגשת לפסנתר ומנגנת "עוגה, עוגה, עוגה" ביד אחת.